

at hindre den Konflikt, som truede med at udbryde i 1908, og samtidig dermed fik de stridende Parter til at gaa ind paa at nedsætte et Udvalg, bestaaende af 10 Medlemmer fra hver af de store Organisationer. Det varede desværre længe, inden dette Udvalg kom i Arbejde. Forliget blev sluttet i Midten af August, men Udvalget traadte ikke sammen før midt i December, og saa hengik der endda ikke mindre end et Kvartal med Forhandling indbyrdes mellem de to Organisationers Repræsentanter om, hvem der skulde lede Forhandlingerne i dette Udvalg, og til syvende og sidst fandt de paa den mærkelige Overenskomst, at Lederne af de to Organisationer, Kaspar Rostrup og Martin Olsen, skiftevis skulde paatage sig at lede dem.

Da jeg havde overtaget Indenrigsministeriet, kom de til mig og spurgte, om jeg ikke vilde være villig til at tildele Udvalget en Sekretær. Dertil svarede jeg, at saa længe de ikke havde valgt en juridisk dannet og i disse Forhold kyndig Mand til Formand, vilde jeg ikke finde det rigtigt, at Indenrigsministeriet blandede sig i Sagen. Jeg bad dem indtrængende om at tage en Mand, der stod upartisk, og som ikke blot kunde lede Forhandlingerne med Dygtighed, men være Mægler og med sin juridiske Viden sætte i System, hvad de maatte kunne blive enige om. Det smagte ikke rigtig de to nævnte Repræsentanter, de gik og bleve borte en 14 Dages Tid. Men de kom saa igen og erklærede, at nu vare de villige til at gaa ind paa mit Ønske, naar de blot selv maatte vælge Formanden. Da jeg spurgte, hvem de ønskede valgt, svarede de, at de ønskede Assessor Ussing, hvortil jeg sagde, at det var netop den Mand, jeg vilde have ønsket, hvis jeg skulde have Indflydelse paa, hvem der skulde være Formand for Udvalget.

Denne Mand traadte først til den 6. Marts 1909, efter den lange Forsinkelse af Udvalgets Arbejde. Derfor ere disse Lovforslag fremkomne saa sent, at der ikke er tilstrækkelig Tid tilbage til at skænke de store og vigtige Spørgsmaal, de behandle, en indgaaende Undersøgelse i et Udvalg. Men i hvert Fald for det første Lovforslags Vedkommende forekommer det mig heller ikke nødvendigt. Dette Forslag om en staaende Voldgiftsret er tiltraadt enstemmigt af de stridende Parter Repræsentanter og godkendt af Medlemmerne i de forskellige Organisationer. Og jeg har altid haft den Opfattelse, at Lovgivningen helst ikke skal blande sig i Spørgsmaalet om Udjævning af Stridigheder mellem Ar-

bejdere og Arbejdsgivere, før de indbyrdes komme til en Forstaaelse af, at det er i de to Parter velforstaaede Interesse. Thi lovgiver man mod en af disse Parter Ønske, kan man være sikker paa, at en saadan Lovgivning paa Forhaand vil blive modtagen med Uvillie og ikke vil komme til at stifte den Gavn, som den maa gøre og ogsaa kan gøre, naar, som i dette Tilfælde, begge Parter ere enige om, hvad de ønske at opnaa, og hvad de ønske, at Lovgivningsmagten skal stadfæste og lovfæste for dem. Jeg vil derfor tilraade, at selv om det paa Dagsordenen først opførte Lovforslag kommer i Udvalg, man da vil foretage saa faa Forandringer deri som muligt, helst ingen.

Vi maa tage Forholdene, som de nu en Gang ere, og de ere nu i vort Land vidt forskellige fra, hvad de have været for en Menneskealder siden. De store Organisationer af Arbejdere paa den ene Side og Arbejdsgivere paa den anden Side ere nu Faktorer, man maa regne med fra alle Sider. Den enkelte Arbejder i de organiserede Fag i Haandværk og Industri kan ikke mere paa egen Haand tage Arbejde og slutte Akkord for sit eget Vedkommende. Han maa ikke underbyde den Tarif, der gælder for Faget. Og Arbejdsgiverne have organiseret sig paa deres Vis overfor den Fare, der laa deri, at Arbejderne vare organiserede. Det er disse to store Organisationer, vi maa regne med ved Betragtning af alle disse Forhold. Men det kan ikke nægtes, at det er haarde Midler, de to Organisationer have brugt mod hinanden. Den Kamp, der har været ført i en Række af Aar mellem dem, er i Virkeligheden en økonomisk Kamp, og det er skarpe Vaaben, der bruges, Strejke paa den ene Side og Lock-out paa den anden. Og hvad der er det værste, er, at naar disse Sværd drages, ramme de ikke blot Arbejderne og Arbejdsgiverne, men de ramme ofte det store Samfund og den store Del af Samfundet, der ikke har direkte Lod eller Del i disse store Arbejdsstridigheder. Det er derfor fuldt berettiget, at Samfundet skrider ind, det er derfor fuldt berettiget, at Lovgivningsmagten træder til. Men vi handle klogest og forsigtigst i ikke, saa vidt det kan undgaas, at fastsætte Bestemmelser i Lovgivningen, som ikke tiltrædes af de to Organisationer, der her staa som de kæmpende Parter. Derfor glæder jeg mig over, at dette Udvalg er blevet nedsat, og at det er blevet ledet saa forstandigt og dygtigt,